

značkou pro zboží mlynářské a pecnářské, ale že přes to při posuzování podobnosti známek k němu hleděti nelze, poněvadž nepůsobí distinktivně, ježto jest znakem (emblemem) v mlynářství a pecnářství zhusta užívaným. Žal. úřad tedy neopřel svůj výrok o předpoklad, že by palečné kolo svojí podstatou bylo vůbec nebo ve vztahu ke zboží mlynářskému a pecnářskému nezpůsobilé, aby jako značka zboží toho působilo; uznal naopak, že jest to emblem také k označování zboží mlynářského a pecnářského zhusta používaný a jako takový známý. Zároveň uznal žal. úřad také, že palečné kolo není pro zboží mlynářské a pecnářské volnou značkou. Jestliže přes to žal. úřad, zkoumající podobnost sporných známek k obrazu palečného kola v obojích známkách obsaženému nepřihlížel a tak této značce fakticky ochranu odepřel, nemá tento postup ani v ustanovení § 1 odst. 1., ani v ustanovení § 3 č. 3 známk. zák. oporu, a slušelo proto nař. rozhodnutí, jež na tomto základě vyslovilo, že sporné známky si podobny nejsou, jako založené na nesprávném výkladě a použití zákona, zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž nss mohl toho času v jiných směrech zákonitost nař. rozhodnutí přezkoumávati.

Č. 6374.

Pensijní pojišťování: Korektor v tiskárně podléhá pensijní povinnosti pojistné.

(Nález ze dne 8. března 1927 č. 22.928/26).

V ě c: Firma Ed. S. ve V. proti ministerstvu sociální péče stran pensijního pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instancí, že korektor Gustav K. ve svém zaměstnání u stěžující si firmy podléhá pens. pojištění. Žal. úřad odvolal se na důvody rozhodnutí zsp-é v Praze ze 16. dubna 1926, jež uvedlo: »Konaným šetřením bylo zjištěno, že Gustav K. jest zaměstnán srovnáváním kartáčových otisků s rukopisy a zaznamenáváním chyb a nesrovnalostí na nich, kterouž činnost jest považovati za převážně duševní, poněvadž předmětem a obsahem činnosti zaměstnancovy je zjišťování, je-li kartáčový otisk vadný či bezvadný (§ 1 odst. 2. lit. a) zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb.).«

Stížnost na rozhodnutí toto podaná spatřuje vadu řízení v tom, že nebyl proveden v adm. řízení nabídnutý důkaz znalci o kvalifikaci činnosti korektorovy, nezákonnost pak v tom, že úřad považuje činnost korektorovu za činnost převážně duševní. Vůči tomuto stanovisku žal. úřadu uvádí stížnost, že korektor na rukopisu nesmí ničeho opravovati nebo měniti, k tomu, aby zjistil, zda otisk shoduje se s rukopisem, potřebuje uměti jedině čísti. Korektoři bývají obyč. bráni z řad sazečů a to takových, kteří již sazečskou práci konati nemohou. Sazeči pens. povinnosti pojistné nepodléhají a byla by to nesrovnalost, kdyby podléhali jí korektoři.

Nss neshledal vytknuté vady v tom, že žal. úřad neprovedl st-lkou nabídnutý důkaz znalci o povaze činnosti korektora Gustava K. Zákon

pensijní slyšení znalců nepředpisuje a hodnocení činnosti toho kterého zaměstnance po stránce právní, zdali jde o činnost, která zakládá pens. povinnost či nikoliv, přísluší úřadu o povinnosti té rozhodujícímu. Správnost skutkového zjištění stran činnosti K., že totiž jest zaměstnán srovnáním kartáčových otisků s rukopisy a zaznamenáváním chyb a nesrovnalostí na nich, z něhož úřad vychází, stížnost vůbec nepopírá a brojí jen proti tomu, že úřad uznal činnost tu za činnost duševní. Činí tak neprávem.

Úkolem K-ovým je, aby odstranil chyby, jež sběhly se při sazbě. Úkolu tomu mohl K. dostáti jen tím, že tvořil si úsudky o tom, zda sazba jemu ke korektuře předložená shoduje se jednak s rukopisem, jednak zda s hlediska techniky tiskařské vyhovuje požadavkům, jimž vyhovovati má. K., koriguje sazbu, musil ji tedy dle určitých zásad zkoumati; při zkoumání tom používal svých nabytých znalostí a zkušeností a tvořil si úsudky jednak z toho, co, zkoumaje tu kterou sazbu (kartáčový otisk) a porovnáváje ji s rukopisem, zjistil, jednak z toho, co mu na základě zkušeností a znalostí jeho je známo. Úsudkem utvořeným na základě těchto dvou složek posuzoval pak, je-li kartáčový otisk bezvadný či třeba-li jej opravit. Takové tvoření úsudku je hodnotiti jako činnost duševní a nelze proto shledati nezákonnosti v tom, když žal. úřad vyslovil, že K. jako korektor v tiskárně je duševně činný a když jej proto ve smyslu § 1 odst. 2 lit. a) zák. č. 89/20 pens. povinnosti pojistné podrobil.

Stížnost uvádí za důvod, pro nelze činnost korektora podle jejího názoru považovati za duševní, okolnost, že stačí vzdělání obecné školy, aby mohla býti vykonávána. Ale pro otázku, zdali je činnost nějaká činností duševní či nikoli, je předběžné vzdělání vykonavatelů činnosti té o sobě lhostejné. Chce-li stížnost námitkou tou snad dovozovati, že k rozpoznání chyb kartáčového otisku není potřebí žádných zkušeností a znalostí, jak dovozuje dalšími vývody, kde poukazuje k tomu, že korektoři brávaní bývají z řad sazečů, stačí poukázati k tomu, že stížnost sama uznává, že činnost korektorova předpokládá určitou zručnost a jest notorické, že korektor nemá a nemůže, má-li práci svou konati řádně, porovnávati kartáčový otisk s rukopisem takřka písmeno za písmenem, nýbrž že napomáhají mu při tom ve značné míře paměť a různé postupy myšlenkové.

Namítá-li konečně stížnost, že sazeči pens. pojištění nepodléhají a že tedy nemají mu býti podrobeni ani korektoři, jest poukázati na zásadní rozdíl činnosti sazeče a korektora. Skládání sazby je činností čistě manuální, a činnost duševní, kterou ovšem i činnost sazeče, jako každá činnost člověka rozumově vyspělého, je řízena, je pouze přirozeným předpokladem pro manuální jeho úkony, skládání sazby. Cílem a účelem jeho práce je skládání sazby. Naproti tomu cílem a účelem činnosti korektorova je kontrola bezvadnosti této sazby a shody její s rukopisem. Duševní činnost, kterou korektor při tvoření úsudku vyvíjí, není tu pouhým podkladem pro manuální činnost korektorovu (je-li sazba bezvadná, nebude vůbec manuální činnosti zapotřebí), nýbrž je sama cílem a účelem výkonu korektorova.